

Vadis Odjidja: Het beste duiveltje ooit van AA Gent - 13/02/2010

Het stond in de sterren geschreven dat Vadis Odjidja morgen op het veld zou staan van het Jules Ottenstadion. Met dat verschil dat hij het shirt van Club Brugge draagt, niet dat van AA Gent. Op zoek naar de stropendrager in Odjidja.

Rond zijn vijftiende gingen Vadis Odjidja en vader Henri naar Engeland om de faciliteiten van Arsenal en Blackburn te bezoeken. Bij Blackburn Rovers mocht de jonge middenvelder meetrainen en werd prompt een contract onder zijn neus geschoven. 'Zijn vader is Piet Demol, toenmalig jeugdcoördinator van AA Gent, komen polsen voor een beetje advies. En Piet raadde het hem af. En Vadis bleef bij Anderlecht', vertelt Frank De Leyn, jeugdtrainer bij AA Gent.

Snoepwinkel

Odjidja kwam dan wel aan de oppervlakte bij paars-wit, voordien speelde hij vijf jaar voor AA Gent, van 1994 tot 1999. En die roots verloochende hij nooit. 'Veel mensen denken dat ik een Brusselaar ben', grijnst Odjidja. Opgroeien deed de Gentenaar nochtans in de wijk Malem, een 'eiland' waar na de tweede wereldoorlog sociale woningen werden neergepoot.

Noch zijn moeder of Ghanese vader wonen er nog maar toch wordt Odjidja even nostalgisch wanneer hij met ons langs de witte huisjes laveert. De vaart waar hij viste, zijn kleuterschool 't Pagadderke, de buurtwinkel Ghijselinck bij Antoinette waar snoep en waterijs werd ingeslagen. 'Met Vadis heb ik nooit problemen gehad', glinstert de winkelierster trots.

Dat het huis uit zijn kindertijd een facelift heeft ondergaan laat hem niet onberoerd. 'Ik zag onlangs ook Sint-Amandus, mijn lagere school, afbreken. Dat deed me toch wel iets. Ik fantaseerde met een vriend al over een inzamelactie om de plaats waar ik vroeger zo vaak op straf stond, te redden.'

School

School was echter bijzaak. Voetbal stond toen al centraal in zijn leven. Elke dag ging hij op het graspleintje naast zijn tuin shotten. Met vriendjes maar ook met vader Henri die, hoewel Vadis inmiddels bij zijn moeder woonde, hem meermaals in de week training gaf in sportpark Blaarmeersen. 'Er was wel eens een dag dat ik geen zin had maar na twee dagen was dat altijd voorbij. Schoolwerk vond ik niet leuk en een Playstation had ik niet. Dan ga je buiten, hé.'

Het duurde niet lang vooraleer hij zich aansloot bij AA Gent, zelfs al voor de reglementaire leeftijd van zes jaar. Frank De Leyn kreeg de ruwe diamant onder zijn hoede bij de duiveltjes en preminiemen. 'In die 18 jaar dat ik trainer ben bij Gent is Vadis het beste duiveltje dat ik ooit gehad heb. Samen met Kevin De Bruyne, die nu bij Genk zit, en Noah, de zoon van Fadiga, die hier nog speelt', aldus De Leyn.

'Groot was hij niet maar hij was kloek en niet van de bal te zetten. Hij liep overal, hij forceerde het in zijn eentje. Het was bijna een eenmansploeg. Boskamp, die toen hoofdtrainer was bij Gent, had hem ook in de gaten. Toen we een patat kregen van Anderlecht, 15 -2 of zo, was er maar een die het niveau van paars-wit aan kon: Vadis. Maar goals maken deed hij nauwelijks. Destijds speelde hij al voor de verdediging.'

Kerkhof

De Leyn looft ook het voorbeeldige karakter van Odjidja. 'Het was een minzame, brave jongen. Toen we twee jaar geleden met de spelertjes naar jaarlijkse gewoonte in het Chinees restaurant van zijn vriend Chi Wing To gingen eten, dook Vadis daar op met zijn vader. Ze bedankten me uitvoerig voor alles wat ik gedaan had voor hen. Terwijl hij het zelf heeft gedaan, hé. Niet vergeten dat hij het thuis niet breed had. Hij moest verdorie werken, hoor. Ik zal nooit vergeten dat ik op een dag Vadis plots zag op AVS (*de plaatselijke regionale zender*). Hij liep daar met zijn schopje, putjes te graven voor de bloemen.'

De volgende week 21-jarige belofteninternational lacht. 'Dat klopt, Ik deed dat op verschillende kerkhoven in Gent, om wat zakgeld te verdienen. De prijzen varieerden, maar een hele dag putjes graven op het best betaalde kerkhof in Mariakerke leverde toch 25 euro op.'

Odjidja bleef uiteindelijk maar vijf jaar bij de Buffalo's. Ze verloren te vaak naar zijn zin, zo vaak zelfs dat hij eens zelf in doel wou staan om dat te vermijden. De Gentenaar verkaste naar Anderlecht en ging op internaat in Brussel maar bleef niettemin voetballen in Gent... maar dan in de zaal.

Internaat

Zijn nieuwe club werd El-Hilal, een zaalvoetbalclub aan de Brugse Poort. De Gentse Algerijn Ali Madani werkt er als

vrijwilliger en verenigde de plaatselijke culturen - Arabieren, Ghanezen, Congolezen, Bulgaren en Turken - in zijn zaalvoetbalploeg. 'Op een dag in 1999 speelden we een wedstrijdje voor kansarme jongeren. Vadis stelde zich voor en vroeg om mee te spelen. Ik had snel door dat die jongen kon voetballen', blaast Ali Madani.

'In 2000 zijn we in competitie gegaan. Elke zondag wanneer hij kon, stond hij daar. Ook al zat hij op internaat en speelde hij voor Anderlecht. En ze kenden hem overal, hé, tot in Limburg en Antwerpen. *Jullie hebben Vadis*, zeiden tegenstanders telkens weer. Vier keer werden we kampioen, in 2004 zijn we zelfs tot de finale van de beker van België geraakt dankzij hem. En dat terwijl zaalvoetbal in Oost-Vlaanderen niets voorstelde.'

Tot Anderlecht Odjidja op een dag verbood nog in de zaal te spelen. 'Ik herinner me nog zijn laatste bal voor onze club: een penalty op de paal. Door hem verloren we de finale van het toernooi. Allee Vadis, onze beste speler die miste', kan hij het nog niet geloven. Ter info: dit seizoen miste Odjidja al twee strafschoppen voor Club...

Cyclobal

Madani heeft nog steeds videobeelden van de jonge Odjidja die kip met frieten aan het eten is bij hem thuis. Dat zijn poulain het zover bracht, dankt hij volgens Ali aan twee zaken. 'Discipline en zijn vader. Als we 's morgens om acht uur afspraken om naar een wedstrijd te vertrekken was hij er altijd. Veel jongens komen tegen hun zin als het zo vroeg is, hij niet. En zijn vader Henri steunde hem altijd. Soms zie je hier jongens passeren die geen hulp krijgen van hun ouders. Dat is vaak nefast. Vadis kreeg hulp. En hij heeft nooit domme dingen gedaan.'

Behalve dan die ene keer dat de politie aan de deur stond omdat hij met de brommer van zijn zus rond raasde, diezelfde waar hij een paar weken voordien nog tegen een muur was mee gebotst. 'Mijn vader verbood me daar mee te rijden dus had ik verteld dat ik gevallen was. Ze hebben mijn schaafwonden toen verzorgd op het voetbal.'

Tijdelijke afleiding was dat. Zijn liefde voor de bal - jeugdvriend Junior Muanza zei ooit dat de bal zijn eerste meisje was - ging verder dan voetbal en zaalvoetbal. 'Ik heb zelfs een klein jaar cyclobal gespeeld bij KWC Sport Na Arbeid. Gewoon omdat ik iemand kende die dat ook deed', alsof ook dat de normaalste zaak van de wereld was. 'Als ik geen voetballer was geworden, had ik gewoon verder gestudeerd. Psychologie misschien.'

Wereldstad

Hoewel hij nu officieel in Oostkamp bij Brugge woont, zoekt een stadsjongen als Odjidja nog voortdurend verstrooiing in Gent (of Brussel). Niet langer om te voetballen, wel om vrienden en familie te zien. Of te bidden in een van de kerken aan het Sint-Baafsplein

wanneer er op zondag niet getraind wordt. Zondag in het Jules Ottenstadion zit dan ook menige vriend of kennis. 'Jammer voor hen dat Gent gaat verliezen, hé', grijnst hij schaaachtig.

(AA) Gent is te klein geworden voor de jongeling. 'Misschien keer ik na mijn carrière terug naar Gent maar misschien verkies ik een wereldstad in het buitenland. Dat is Gent niet. Net niet.'

Koen Van Uytvange - Foto's gianni Barbieux